

∞ K.I.T.A. ∞

Christian Deterink

Door de stampende muziek die de zaal vulde, was het levendige gesprek dat werd gevoerd door één van de t.A.T.u.'s en Mouth -die van MacNeal ja- maar moeilijk te volgen voor Sonja. Dat Mouth zijn bebaarde kop bijna in het oor van de sexy uitgedoste vrouw had begraven, was dus niet eens zo heel vreemd, bedacht ze licht geamuseerd. Of waren daar weer andere redenen voor? Vast wel... Wat wou je ook met zo'n oude geilaard? En iedereen wist tenslotte toch dat t.A.T.u. fake lesbo's waren... Sonja moest opnieuw glimlachen, maar nu om haar kromme redenatie. Dat de conversatie geheel aan haar voorbij ging, vond ze eerlijk gezegd niet eens zo erg. Ze had de indruk dat het niveau van de gespreksstof toch al niet al te hoog was en hiernaast had ze andere dingen aan haar hoofd. Zoals wat ze Mart zou toesnauwen als ze hem eindelijk gevonden had, bijvoorbeeld.

Verveeld keek ze langs de nogal massieve verschijning van Mouth de zaal in. Ze moest het toegeven: veel mensen hadden er toch wel werk van gemaakt. Deze Eurovisie Songfestival Revival Party had sommigen aangezet tot prachtige uitdossingen. Naast de vele vrouwen allerlei avondjurken en mannen in kostuums, die een gros van de deelnemers aan dit liedjesgala van de laatste vijftig jaar konden uitbeelden, waren er namelijk ook best veel bijzondere creaties. Zoals de drie travestieten die zich in stewardessen-outfit hadden gehezen. Helaas maakten ze hier lang niet zo veel mee los als de oorspronkelijke act, Sestre was het, als ze het goed had onthouden, destijds teweeg had gebracht. Ach, bedacht Sonja, het groepje kwam ook uit het één of andere achterlijke Balkan-land, hoe kon het ook anders? Een man met rouge op had daar waarschijnlijk al een hetze veroorzaakt.

Sonja keek verder. Naast minstens drie verschillende Dana International's, wat wilde je ook op zo'n gay-getint feestje als dit, herkende ze een Ruslana, de kinky Oekraïense, een Linda Wagenmaker, inclusief een geslaagde kopie van haar ruimvallende jurk en een Gerard Joling. Die had ook ooit meegedaan, herinnerde ze zich nog vaag... Joling zag er zo nep uit dat het haar niets zou verbazen als het hem echt zelf was. De echte Geer, erkend party-crasher! Maar het grappigste was toch wel de vrouw in de hoek van de zaal. Ze was gekleed in traditioneel oosteuropese klederdracht, en had zelfs de kenmerkende trom. Sonja kon zich de beelden van de editie van 2005 nog goed voor de geest halen. Maar hoe heette die vrouw ook al weer? Annika? Bonita? Iets in die geest...

Opeens merkte Sonja dat iemand tegen haar praatte. Ze keek op en schrok licht van de in stemmig zwart geklede man die wel erg dicht voor haar stond.

“... je moet voorstellen!”, brulde hij haar met lichte consumptie toe. Hij had een glas witte wijn in de hand, die zo te zien niet zijn eerste was.

“Wat?”, schreeuwde ze terug.

De man leek een moment enigszins aangedaan, maar herpakte zich en riep: “Zoals ik al zei: ik vroeg me af wie je moet voorstellen”. De man bediende zichzelf van ruime armgebaren en meewarig zag Sonja hoe de witte wijn ruimhartig over de rand van het glas klotste.

“Annifrid natuurlijk!” Sonja voelde zich enigszins verontwaardigd, zoals ze zich de hele avond eigenlijk al voelde. Met haar oranje lange jurk en smaakvolle witte bloes met biesjes was het toch duidelijk dat ze één van de Abba meisjes was, van het jaar dat ze het beste festival-lied ooit ten gehore had gebracht. Waterloo

De man boog zich verder naar voren, hij had haar blijkbaar niet verstaan. Sonja moest hem nog twee keer de naam toebrullen, toen hij het eindelijk snapte. Ik ben te oud voor dit soort feesten, dacht Sonja vermoeid. Ze had ook eigenlijk helemaal niet willen komen, als ze niet al eenmaal had afgesproken met Mart. Haar “over-attente” vriendje had echter pas een uur voor aanvang een berichtje naar haar mobiel gestuurd dat hij het niet ging halen en dat ze zelf maar naar het feest moest toe gaan; ze zouden elkaar daar dan wel ontmoeten. Sonja kon nog de irritatie door haar lijf voelen gieren als ze eraan dacht. In plaats van een gezellig avondje uit, moest meneer weer eens andere prioreiten stellen en voor zijn werk kiezen. En kon zij het weer lekker zelf uitzoeken. Sonja wist één ding zeker: Mart ging niet alleen die peperdure taxi-rit hiernaartoe betalen, hij ging ook zijn excuses aanbieden!

Sonja merkte dat de man haar nog steeds vragend aanstaarde, alsof hij iets van haar wilde. Ze zuchtte. “En wie stel jij voor?”, gilte ze obliqua in zijn oor. Net toen de man enthousiast zijn verhaal begon, hij was Johnny Logan natuurlijk, zag Sonja haar vriendje lopen. Eindelijk, dacht ze, dat heeft dan anderhalf uur geduurd. Ruim anderhalf uur, verbeterde ze zichzelf toen ze op haar horloge keek. Mooi moment om ter tonele te verschijnen, bedacht ze geërgerd, juist nu ze het hier echt helemaal gehad had. En dan liet ze dat belachelijke kostuum dat Mart aan had maar even buiten beschouwing. Zo over de top! Het maakte haar irritatie alleen maar groter...

Niet langer in staat zich volgens de conversatie-etiquette te gedragen, maakte Sonja een vaag verontschuldigend gebaar en liet een verbouwereerde Johnny Logan achter zich. Zonder al; te veel subtiliteit wrong ze zich ruw tussen de aanwezigen door. Niet voor de eerste keer deze avond vroeg ze zich af of het nu echt zo druk en lawaaiig was, of dat ze echt te oud werd voor dit soort toestanden.

Sonja wist weer een glimp van Mart op te vangen. Hij bewoog zich langzaam door de meute en wierp hier en daar een blik op een bezoeker. Vrouwelijke bezoekers dan. Zat hij nu in een rol, of was hij openlijk aan het flirten? Het maakte Sonja alleen maar woester. En dan dat potsierlijke pak, bij welke Goth-winkel had hij dat in hemelsnaam opgeduikeld?

Sonja zette nog een paar extra stappen, verontschuldigde zich bij voorbaat bij enkele staan-in-de-wegs voor ze ze opzij duwde en wist eindelijk haar hand te leggen op Mart's rug. Het leek wel of ze... schubben voelde onder zijn pak. Hoe uitgebreid was zijn vermomming eigenlijk?

Mart draaide zich naar haar om en keek haar vragend aan. Tenminste, voor zover dat mogelijk was onder zijn masker. Sonja had zijn idee om als Lordi verkleed te gaan, dat afzichtelijke goth-metal bandje dat dit jaar had gewonnen, meteen afgekeurd. Al was het maar omdat ze wist dat Mart, als fervent songfestival-hater, het eigenlijk alleen maar deed om een beetje te zieken.

“Lordi”, beet ze hem toe, “ik heb nog even een appeltje met je te schillen.”

Mart leek oprecht verbaasd en in ieder geval niet specifiek heel blij haar te zien. Sonja wilde hem al meetrekken richting de uitgang, toen een meisje in een tuttig pakje, waarschijnlijk verkleed als Sandra Kim, Mart om de hals vloog en nogal hysterisch riep; “Kita, hij heet Kita! Ka Ie Té Aa!”, spelde ze, “De drummer! Lordi is de zanger van de band...”

“Ja, whatever, ga jij lekker even jai-me-la-vie-en”, beet Sonja haar nu echt boos toe. En ze trok Mart aan de arm. “Mee jij, wij moeten even praten. Weg van de drukte. Alleen.”

Bij dat laatste woordje leek Mart het eindelijk te begrijpen en hij liet zich gewillig meevoeren.

Sonja ademde dankbaar de koude avondlucht in. Ze stonden op het pleintje voor de ingang. God, wat was ze blij dat ze de grootste herrie en de drukte achter zich hadden gelaten.

“We gaan naar huis”, zei ze afgemeten, “Ik heb er genoeg van...”

Mart stond naast haar een beetje wezenloos het rondlopende publiek in zich op te nemen. Hijzelf leek ook veel bekijks te trekken, Sonja zag verschillende mensen naar hen wijzen en staren en voelde zich meteen ongemakkelijk. Voor zoiets afzichtelijks, dacht Sonja bitter. Ze bekeek Mart's outfit nog iets beter. Een purperrode pompoenenkop, met diepe zwarte gaten als ogen, een bek vol roofdiertanden, groteske klauwen, gehuld in een mantel van grijze dierenvacht onder barok vormgegeven ijzeren harnasdelen met vooral veel punten. Het deed haar een beetje denken aan die film die ze jaren geleden had gezien, met de huidige gouverneur van California in de hoofdrol; daar speelde ook zo'n buitenaards uitziend Man Beast in mee. Hoe heette het toch? Oh ja: Predator.

Walgelijk, besloot Sonja, maar je moest Mart één ding nageven, het zag er wel overtuigend uit. Het was dat ze wist welk kostuum hij had beloofd te dragen die avond, anders zou ze zelf haast gaan twifelen. “En kom eindelijk eens mee!”, snauwde ze, “en doe je masker nou eens af!” Ze trok hem mee, weg van dit alles.

“Was je weer te druk op je werk, of had je stiekem gewoon geen zin om te gaan? Geef het maar toe!” Al lopend voer Sonja tegen hem uit, terwijl ze over straat wandelden richting zijn appartement. “Kon je wel, me daar ruim twee uur laten staan wachten?” Zoals gewoonlijk overdreef ze als ze haar beklag deed. “En wat liep je te lonken naar de dames!”

Ze waren inmiddels een wat stiller straatje ingelopen. Tot haar ergernis had Mart nog steeds niet het masker afgedaan en feitelijk nog geen zinnig woord uitgebracht. Wat was dat toch met mannen? “Nou, zeg eens iets”, beet ze hem toe. Strijdvaardig draaide ze haar hoofd naar hem om. Maar Mart zei niets.

“Nou, trek je bek eens open, Lordi!”, sneerde ze cynisch.

Nu draaide Mart eindelijk zijn hoofd naar haar toe en een laag stemgeluid bracht uit: “Ik Kita.”

Sonja keek hem bevreemd aan. Zat Mart haar nu voor de gek te houden? Een gek stemmetje te doen? En haar niet serieus te nemen?

“Màrt”, zei ze met een hoog verwijtend stemmetje, “Ik vind dit echt niet leuk meer hoor!”

Mart keek haar maar aan met dat gekke masker van hem. Hij gromde nog iets dat ze nauwelijks kon verstaan (“Vlees”, of zo) en al helemaal niet kon plaatsen. Sonja wist alleen maar dat ze het zat was. Ze stapte op hem toe en pakte met beide handen zijn donkerrode tronie vast.

“En doe nu dat stomme masker af!” Ze was nu echt boos en begon hard te trekken. Maar tot haar verbazing gaf het masker niets mee. Nog harder trok ze, terwijl ze verwonderd opmerkte hoe levensecht het masker was. Er waren zelfs details als aders, groeven en puisten. Pas toen ze in zijn ogen keek en alleen maar rood oplichtende puntjes in de donkere gaten kon onderscheiden, begon langzaam het besef bij haar door te sijpelen.

Hetzelfde moment wierp hij haar met een enorme kracht van zich af. Sonja kwam hard op haar achterste neer op de stoep en slaakte een gesmoorde kreet.

“Mart”, riep ze gekwetst, “ophouden nou!” Maar ergens wist ze al dat dit Mart helemaal niet was. Dat ze opeens in een vreselijke nachtmerrie verzeild was. Het ding, het monster, deed een stap op haar toe en torende ver boven haar uit. Hij bracht weer iets uit, en nu wist Sonja wel dat ze het goed had verstaan. Meteen sloeg de doodsangst toe. Wat hij had gezegd was: “Vlees”. Dit kan niet. Hoe kan dit gebeuren? , bleef er door haar hoofd razen. Ze keek radeloos om zich heen en merkte nu pas dat het steegje waar ze zich in bevonden wel erg verlaten was. Wat had Mart ook alweer altijd gezegd? Nooit alleen vanuit de stad via dit steegje naar mijn huis lopen 's nachts? Maar hoe had hij, of iemand dan ook, kunnen bevroeden dat ze hier zou worden belaagd door een ... monster uit de hel...

Het ... ding ... boven haar lachte nu zachtjes in zichzelf. Een donker laagsonoor geluid, als van een roofdier die op het punt staat toe te slaan. Sonja probeerde zich wanhopig ruggelings op haar ellebogen naar achteren te bewegen, terwijl allerlei onzinnige beelden door haar hoofd vlogen. Zoals van die persconferentie, die Lordi na afloop van het songfestival had gegeven. Hun was de vraag gesteld wanneer ze nu eindelijk eens hun maskers zouden afzetten. Sonja herinnerde opeens heel goed wat het antwoord van Lordi was geweest: “Maskers?” Ze kroop nog sneller naar achteren. Maar op hetzelfde moment deed Lordi, of Kita, of hoe hij ook mocht heten, nog een stap naar voren. Een klauw greep haar vast en trok haar omhoog, tot haar hoofd op gelijke hoogte als het zijne was. Hij lachte zacht, merkte ze tot haar afgrijzen.

Een walgelijke tong bewoog zich tussen de opengesperde bek van het monster en gleed over haar gezicht, nat en warm. Sonja probeerde te gillen, maar het monster kneep haar keel dicht.

Krankzinnig genoeg moest ze denken aan een liedje dat ze diezelfde avond nog, toen alles nog zo anders was, had gehoord: *There's nothing here but flesh and bone, there's nothing more, nothing more.*

Opeens begreep Sonja hoe waar die woorden van George Michael waren. Niets, niets dan vlees en bot. En toen het monster zijn grote kaken opensperde om haar te verscheuren, wist ze dat dit het einde was. *There is nothing more, nothing more...*

